

*A kóbor évek elszaladtak:
itthon nyesek idillt magamnak,
mint sorsát lelkesen betöltő
jól-rosszul adminisztrált költő.*

*Nem tépek nyíló rózsaszálat
az egocentrikus halálnak,
hogy felköszöntsem jó előre! —
Lesz bőven részem még belőle . . .*

*Öregszem? . . . Ez se romlást érlel:
társulnom kell az örökléttel,
s fekszem majd befalazva szépen
egy csillag sokszög-börtönében.*

Gábor Zoltán

KUBIKOSOK

*Lapát földdel mérik a percet,
talicskán tolják óráikat.*

*Függőlegesek és vízszintesek
szabályai közt, barna-nagy
mozdulatuk feszül.
Szélfútta arcuk ráncai akár az árkok.
Vállukon napszitta ing,
s a szemöldökre húzott kalap alól,
megméri a felhők egyensúlyát.*

*Délben kimért harapással esznek,
s a megszegett kenyér ízében
felötlenek az elhagyott faluk.*

*Horizontjuk, akár az ólom,
talpuk alatt fakadó víz,
egyszál pallón tolják óráikat,
csak néha szólnak, agyagba ragadt a gondjuk.*

*Éjjelük,
akár a vas,
eldől!*

*S álmukban megnyúlt gerinccel
fönt állnak a gáton, de verítékükkel
ott élnek ők,
mindig ott élnek
az iramló vizek hullámaiban.*